

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agencia Națională de Administrare Fiscală

**Direcția Generală Regională a
Finanțelor Publice – București**

Serviciul soluționare contestații

Direcția Generală Regională
a Finanțelor Publice - București

Str.Prof.Dr. Dimitrie Gerota, nr.13, sector 2,
București
Tel: 021.305.70.80; Fax: 021.305.74.44
e-mail: Date.MunBucuresti.MB@mfinante.ro
Număr de înregistrare operator de date cu
caracter personal ANSPDCP: 20494

DECIZIA nr. 504 din 2015
privind soluționarea contestației formulată de
XXX din Germania,
înregistrată la D.G.R.F.P.Bucuresti sub nr. X/2015

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații a fost sesizată de către DGRFPB- Serviciul Inspectie Fiscala - Reprezentante Straine si Nerezidenti, prin adresa nr. X/2015, înregistrată la D.G.R.F.P.B. sub nr. X/2015, cu privire la contestația depusă de către XXX, persoană impozabilă nestabilită în România, stabilită în Germania - înregistrată în scopuri de TVA în România sub nr. RO Xxxxx, cu **sediul procesual ales** în vederea comunicării actelor de procedură la XX SRL, cu sediul în Constanța, reprezentată convențional prin SCA XX, în baza împuternicirii avocațiale seria B nr. XX/2015.

Obiectul contestației, remisă prin poșta la 16.03.2015 și înregistrată la D.G.R.F.P.B. sub nr. XX/2015, îl constituie Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspectia fiscala nr. F-B XX/2015, confirmată de primirea în data de 12.02.2015, prin care s-a stabilit TVA suplimentară în suma de X lei (din care TVA respinsă la rambursare X lei și TVA rambursată de plată X lei), și accesorii în suma de X lei aferente TVA rambursată de plată.

Având în vedere prevederile art. 205 alin. (1), art. 207 alin. (1) și art. 209 alin. (1) lit. b) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București este investită să soluționeze contestația formulată de societatea XXX .

Procedura fiind îndeplinită s-a trecut la soluționarea pe fond a contestației.

I. Societatea nerezidentă XXX solicită anularea deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare nr. F-B XX/2015, prin care a fost stabilită TVA suplimentară în suma de X lei și accesorii aferente în suma de X lei, formulând, în esență, următoarele motive:

1.Cu privire la TVA neadmisa la deducere în suma de X lei aferentă unei facturi de achiziție din 31.12.2009

Organul de inspectie fiscala a considerat eronat ca nu a fost depusă notificarea privind exercitarea dreptului de deducere după mai mult de trei ani consecutivi după

anul in care a luat nastere acest drept. Societatea a depus la DGRFP Bucuresti sub nr. 80670/25.11.2013 o notificare privind dreptul de deducere in decontul lunii octombrie 2013, insa din eroarea rectificata in urma inspectiei fiscale efectuate de catre DGRFP Brasov, contestatoarea nu a putut mentiona si aceasta factura. Aceasta eroare a fost descoperita abia in 13.12.2013.

Prin refuzarea dreptului de deducere s-a incalcat principiul neutralitatii fiscale, conditiile de fond pentru exercitarea dreptului de deducere fiind indeplinite.

2. Cu privire la TVA neadmisa la deducere în suma de X lei, pentru marfa lipsa in gestiune

In mod eronat organul de inspectie fiscala a considerat ca in gestiunea de marfa a societatii ar exista o lipsa de marfa de X tone otel fata de stocul scriptic la 31.10.2013, de 728,99 tone. "*Lipsa in gestiune a celor X tone otel reprezinta diferente tehnologice pentru perioada 2008 - 2013, conform Normelor Standardului DIN 488, care confirma pierderile anuale acceptate*", respectiv un procent mai mic de 4% pe an din marfa pe care o manevra, procesa, depozita si transporta conform contractului nr. X din 30.05.2007.

Organul de inspectie fiscala a incalcat prevederile art. 6 si art. 12 din OG nr. 92/2003 neefectuand cercetari complete si analizand subiectiv situatia de fapt.

Stabilirea sumei de X lei cu titlu de TVA suplimentar s-a facut in mod eronat de organele de inspectie fiscala care aveau obligatia sa procedeze la efectuarea unei expertize extrajudiciare in vederea calcularii valorii celor X tone de otel.

S-au anexat contestatiei anexe astfel cum sunt precizate la finalul acesteia.

II. Prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-B XX/2015 emisa de **Activitatea de Inspectie Fiscala** din cadrul D.G.R.F.P.B. s-a respins la rambursare TVA solicitata in suma de X lei, stabilindu-se TVA suplimentara în suma de X lei, din care TVA ramasa de plata X lei cu accesorii aferente în suma de X lei.

Inspectia fiscala s-a desfasurat în perioada 05.06.2014 - 29.01.2015 si a avut ca obiect solutionarea cererilor de rambursare a taxei depuse de contribuabila pentru perioada 01.10.2013 – 31.10.2013.

1.Cu privire la TVA neadmisa la deducere în suma de X lei aferenta unei facturi de achizitie din 31.12.2009

Conform jurnalului de cumparari in luna octombrie 2013 societatea a dedus TVA in baza unor facturi din anii 2008 si 2009. Astfel a exercitat dreptul de deducere dupa mai mult de trei ani consecutivi anului in care acest drept a luat nastere, fapt pe care trebuia sa-l notifice organelor fiscale. Factura nr. 09/99/1048/31.12.2009, in baza careia a dedus TVA in suma de X lei nu a fost notificata organelor fiscale.

Conform prevederilor art. 147¹, alin. (3) din Legea 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare si pct. 48, alin (2) din HG nr. 44/2004, XX GMBH&CO KG - RO Xxxxx trebuia sa depuna la organul fiscal competent printr-o scrisoare recomandata, insotita de copii de pe facturi sau alte documente justificative ale

dreptului de deducere, faptul ca va exercita dreptul de deducere dupa mai mult de 3 ani consecutivi dupa anul in care acest drept a luat nastere.

2. Cu privire la TVA neadmisa la deducere în suma de X lei, pentru marfa lipsa in gestiune

Prin RIF-ul din 05.02.2015 organele de inspectie fiscala au retinut existenta unei lipse in gestiunea de marfuri a societatii de X tone otel. Societatea depozita marfa la XX OTEL-BETON S.R.L. (in calitate de consignatar) din jud. Brasov, care este si principalul client intern. S-a solicitat AJFP Brasov - Serviciul de inspectie fiscala efectuarea unui control incrucisat la custode in vederea verificarii stocului faptic de marfa.

Prin PROCESUL VERBAL nr. 960 / 25.11.2014 intocmit de catre AJFP Brasov - Serviciul de inspectie fiscala s-a constatat o lipsa in gestiunea de marfuri a contribuabilului XX GMBH&CO KG - RO Xxxxx, de X tone de otel beton, fata de stocul scriptic la data de 31.10.2013 prezentat de contribuabil.

Solicitarea controlului incrucisat a avut ca motiv faptul ca pentru achizitiile de marfuri din anii 2008 si 2009, pentru care si-a exercitat dreptul de deducere prin decontul de TVA intocmit pentru luna octombrie 2013, contribuabilul nu a prezentat facturi de vanzare. Stocul scriptic de marfa la 31.10.2013 a fost precizat printr-o adresa a imputernicitului contribuabilului ca fiind in cantitate de X tone otel, organele de inspectie fiscala considerand ca este necesara verificarea existentei faptice a stocului comunicat chiar de contestatara.

La stabilirea valorii marfii lipsa organul de inspectie fiscala a avut in vedere pretul mediu rezultat din preturile inscrise in facturile de aprovizionare mentionate in notificarea nr. X /25.11.2013 depusa la DGRFP Bucuresti.

Temei de drept: art. 147¹, alin. (3) si art. 148 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal.

III. Fata de constatările organelor fiscale, susținerile societății contestatoare, reglementările legale în vigoare pentru perioada analizată și documentele existente în dosarul cauzei se retin următoarele:

1. Cu privire la TVA în suma de X lei dedus in baza unei facturi de achizitie din 31.12.2009

Cauza supusa solutionarii este daca societatea putea sa-si exercite dreptul de deducere a taxei dupa mai mult de trei ani consecutivi in care acest drept a luat nastere fara a notifica acest fapt organele fiscale competente.

In fapt, prin decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-B XX/2015 organele de inspectie fiscala au stabilit

In drept, in conformitate cu dispozitiile art. 147¹ alin 3 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare si pct. 48 alin. (2) de aplicare din Normele metodologice aprobate prin HG nr. 44/2004:

*“Art. 147¹ Dreptul de deducere exercitat prin decontul de taxă
(1) Orice persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA, conform art. 153, are dreptul să scadă din valoarea totală a taxei colectate, pentru o perioadă fiscală, valoarea*

totală a taxei pentru care, în aceeași perioadă, a luat naștere și poate fi exercitat dreptul de deducere, conform art. 145 - 147.

(2) În situația în care nu sunt îndeplinite condițiile și formalitățile de exercitare a dreptului de deducere în perioada fiscală de declarare sau în cazul în care nu s-au primit documentele de justificare a taxei prevăzute la art. 146, persoana impozabilă își poate exercita dreptul de deducere prin decontul perioadei fiscale în care sunt îndeplinite aceste condiții și formalități sau printr-un decont ulterior, dar nu pentru mai mult de 5 ani consecutivi, începând cu data de 1 ianuarie a anului care urmează celui în care a luat naștere dreptul de deducere.

(3) Prin norme se vor preciza **condițiile necesare aplicării prevederilor alin. (2)**, pentru situația în care dreptul de deducere este exercitat după mai mult de 3 ani consecutivi după anul în care acest drept ia naștere.”

Norme metodologice

“48. [...] (2) În aplicarea art. 147¹ alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă va notifica organele fiscale competente printr-o scrisoare recomandată, însoțită de copii de pe facturi sau alte documente justificative ale dreptului de deducere, faptul că va exercita dreptul de deducere după mai mult de 3 ani consecutivi după anul în care acest drept a luat naștere.”

Din aceste prevederi legale rezulta ca dreptul de deducere se exercita, pentru o perioada fiscală, prin decontul de taxa, prin scaderea din taxa colectata a taxei aferente achizițiilor pentru care, în aceeași perioadă, a luat naștere și poate fi exercitat dreptul de deducere. In cazul in care din unele motive deducerea taxei nu s-a facut in perioada fiscală de declarare, cand a luat nastere dreptul de deducere, iar deducerea taxei se face dupa mai mult de 3 ani consecutivi celui în care a luat naștere dreptul de deducere, dar nu mai mult de 5 ani, persoana impozabilă își poate exercita dreptul de deducere printr-un decont ulterior, cu conditia notificarii organelor fiscale competente printr-o scrisoare recomandată, însoțită de copii de pe facturi sau alte documente justificative ale dreptului de deducere, a faptului că va exercita dreptul de deducere după mai mult de 3 ani consecutivi după anul în care acest drept a luat naștere.

Cu privire la nasterea dreptului de deducere sunt incidente prevederile art. 145 alin. (1) din Codul fiscal potrivit carora "(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei" coroborat cu cele ale art. 134¹ "(1) Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor, cu excepțiile prevăzute în prezentul capitol" si art. 134² "(1) Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator"; (2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), exigibilitatea taxei intervine: a) la data emiterii unei facturi, înainte de data la care intervine faptul generator;".

In cauza fiind vorba de o factura de achizitie emisa in data de 31.12.2009 se retine ca nasterea dreptului de deducere a avut loc cel tarziu in 31.12.2009 iar termenul de trei ani prevazut de punctul 48 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a articolului 147¹ alin. (3) din Codul fiscal aprobate prin HG nr. 44/2004, s-a implinit in 31.12.2012. Contribuabila si-a exercitat dreptul de deducere a taxei exigibile in anul 2009, in baza facturii din 31.12.2009, abia prin decontul de TVA intocmit pentru luna octombrie 2013, deci in al patrulea an de la nasterea dreptului de deducere, fara a notifica organelor fiscale acest fapt.

Nedepunerea notificarii constituie, asa cum se prevede la art. 147¹ alin. (3) din Codul fiscal, o neindeplinire a condițiilor necesare aplicării prevederilor alin. (2) ale aceluiași articol, la alin. (2) prevazandu-se cum isi poate exercita dreptul de deducere un contribuabil printr-un decont ulterior perioadei fiscale in care a luat nastere dreptul de

deducere. Așa fiind prin nedeplinirea notificării societatea nu a îndeplinit *condițiile necesare* deducerii taxei, sancțiunea implicată fiind aceea stabilită de organele de inspecție fiscală, respectiv neadmiterea la deducere a TVA dedus de societate fără îndeplinirea condițiilor necesare impuse de prevederile legale.

În speta sunt aplicabile și prevederile și art. 213 alin (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

Art. 213 Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

coroborate cu prevederile pct. 11.1 lit. a) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează:

11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;”

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatarului. Se reține că contestatarul nu a formulat argumente de natură să infirme cele stabilite prin decizia contestată.

Prin urmare, în baza celor reținute și având în vedere că contestatarul, deși contestă cuantumul taxei stabilite prin decizia atacată, nu aduce motivații bazate pe dovezi și argumente privind starea de fapt și de drept prin care să combată cuantumul sumelor stabilite de organul fiscal și din care să rezulte o situație diferită față de cea constatată de acestea, organul de soluționare a contestației neputându-se substitui contestatarului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a formulat cererea, conform prevederilor pct. 11.1 lit. a) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată, pentru suma de X lei reprezentând TVA stabilită suplimentar.

2. Cu privire la TVA neadmisa la deducere în suma de X lei, pentru marfa lipsă în gestiune

Cauza supusa soluționării este dacă societatea datorează TVA suplimentară stabilită prin ajustarea TVA aferentă bunurilor lipsă din gestiune în condițiile în care societatea nu aduce dovezi și argumente din care să rezulte o altă situație decât cea stabilită de organele de inspecție fiscală.

In fapt, prin decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. F-B XX/2015 organele de inspecție fiscală au stabilit existența unei lipse în gestiunea de marfuri a societății de X tone oțel, dispunând

ajustarea TVA dedusa initial aferenta marfurilor (otel beton) constatate lipsa, stabilindu-se astfel TVA suplimentara in suma de X lei.

In drept, in conformitate cu dispozitiile art.148, alin. 1, lit. c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare si pct. 53 alin. (6) lit. d) de aplicare a Titlului VI din Codul fiscal din Normele metodologice aprobate prin HG nr. 44/2004:

Codul fiscal

“Art. 148 Ajustarea taxei deductibile în cazul achizițiilor de servicii și bunuri, altele decât bunurile de capital

[...c) persoana impozabilă își pierde dreptul de deducere a taxei pentru bunurile mobile nelivrate și serviciile neutilizate în cazul unor evenimente precum modificări legislative, modificări ale obiectului de activitate, alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care dau drept de deducere și, ulterior, alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere, bunuri lipsă din gestiune, inclusiv bunuri furate.”

Norme metodologice

ART. 148

“53.[...]

(6) În baza art. 148 alin. (1) lit. a) și c) din Codul fiscal, persoana impozabilă trebuie să ajusteze, la data modificării intervenite, taxa deductibilă aferentă bunurilor de natura stocurilor, serviciilor neutilizate, activelor corporale fixe în curs de execuție, activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, în situația în care persoana impozabilă pierde dreptul de deducere a taxei. Ajustarea reprezintă în această situație anularea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată deduse inițial și se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care a intervenit evenimentul care a generat ajustarea. Persoana impozabilă realizează aceste ajustări ca urmare a unor situații cum ar fi:

[...d) bunuri lipsă în gestiune din alte cauze decât cele prevăzute la art. 148 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv bunurile furate. În cazul bunurilor lipsă din gestiune care sunt imputate, se efectuează ajustarea taxei, sumele imputate nefiind considerate contravaloarea unor operațiuni în sfera de aplicare a TVA.”

Din dispozitiile de mai sus rezulta ca in cazul unor lipsuri in gestiune se anuleaza dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată dedusa inițial. Chiar si in cazul imputarii contravalorii bunurilor lipsă din gestiune se efectuează ajustarea taxei.

Contestatară nu infirma existenta lipsei in gestiune, apararea sa constand in sustinerile ca lipsa in gestiune s-ar datora unor pierderi tehnologice aplicabile producatorilor de otel beton (conform Normelor Standardului DIN 488) si ca la stabilirea taxei deduse initial organele de inspectie fiscala ar fi trebuit sa solicite efectuarea unei expertize extrajudiciare, desi nu precizeaza daca considera ajustarea mai mica sau mai mare decat cea convenita. Cum societatea a actionat in calitate de comerciant si nu de producator pierderile tehnologice invocate nu ii sunt aplicabile.

In privinta expertizei extrajudiciare invocate Codul de procedura fiscala prevede la art. 55- Expertiza “(1) Ori de câte ori consideră necesar, organul fiscal are dreptul să apeleze la serviciile unui expert pentru întocmirea unei expertize.”

Asa fiind, dispunerea unei expertize este un drept al organului fiscal si nu o obligatie, drept ce se exercita atunci cand organul fiscal considera necesara efectuarea unei expertize. Expertizele pot fi de mai multe feluri: tehnice, contabile etc. Este evident ca organele fiscale pot apela la intocmirea unor expertize de specialitate atunci cand in

stabilirea imprejurarilor de fapt sunt necesare cunostintele unui expert tehnic si nu cunostintele unui expert contabil sau consultant fiscal, caci aceste specialitati tin de pregatirea si competenta organelor fiscale, ceea ce inlatura *ab initio* apelarea la serviciile unor astfel de experti. In cauza fiind vorba de stabilirea TVA dedusa initial, ceea ce presupune cunostinte fiscale si eventual contabile, nu se impunea apelarea la cunostintele unui expert tehnic.

In cauza, pentru realizarea ajustarii, s-a pus problema stabilirii sumei TVA dedusa initial. Desi la data retinuta pentru existenta lipsei in gestiune (31.10.2013), era aplicabila cota standard de TVA de 24% organele de inspectie fiscala au retinut ca aplicabila cota de 19% aplicabila pana la data de 01.07.2010, avand in vedere ca in luna octombrie 2013 societatea a dedus TVA aferenta unor facturi de achizitie otel emise in anul 2008 si ca societatea nu a mai efectuat achizitii de otel beton din 22.05.2010, conform situatiei "DINAMICA STOCURILOR" intocmita de societate. Implicit s-a aplicat cota TVA de 19% la valoarea marfii lipsa, valoare stabilita pe baza pretului mediu calculat si a cantitatii lipsa. Contestatarul nu indica un alt mod de calcul care sa-i fie mai avantajos sau ca pretul mediu stabilit ar fi mai mare decat cel real, iar organele de inspectie fiscala au constatat ca otelul aprovizionat prin facturile din 2008 pentru care TVA aferenta s-a dedus in luna octombrie 2013 nu apare ca livrat.

Contestatarul invoca nerespectarea dispozitiilor Codului de procedura fiscala de catre organele de inspectie fiscala care nu ar fi efectuat constatari complete, si nu ar fi dat dovada de buna credinta, analizarea situatiei de fapt nefacandu-se cu obiectivitate, netinandu-se cont de pierderile anuale. Totusi aceste afirmatii se fac in contextul in care chiar contestatarul a sustinut initial (prin adresa inregistrata la DGRFPB sub nr. 62957/08.09.2014 mentionata la pagina 8 din RIF) ca lipsa de marfa nu exista, precizand ca "*aceasta cantitate se afla sub forma de rasteluri metalice sudate pentru depozitarea barelor de otel beton*", fapt infirmat ulterior prin constatările controlului incrucisat efectuat de AJFP Brasov la solicitarea organelor emitente ale deciziei contestate. Asa fiind rezulta ca organele de inspectie fiscala au utilizat diverse proceduri de control necesare ce s-au efectuat si din buna sa credinta in efectuarea inspectiei "*in scopul realizarii cerintelor legii*", asa cum prevede art. 12 din Codul de procedura fiscala. Perisabilitatile anuale se stabilesc de agentii economici, conform legii, prin inventare anuale, in limitele admise, in conditiile in care aceste pierderi se datoreaza unor cauze naturale precum spurgeri, scurgeri, scaderi in greutate etc. Societatea nu a facut dovada inregistrarii in evidenta sa a unor pierderi naturale - perisabilitati (si nu pierderi tehnologice caci nu a actionat ca un producator de otel) constatate prin inventariile anuale la care era obligata, desi sustine existenta unor astfel de pierderi pe care organul fiscal ar fi trebuit sa i le stabileasca. Potrivit principiului general de drept ***nemo auditur propriam turpitudinem allegans*** nimeni nu poate invoca propria culpa în susținerea intereselor sale, dar si a art. 12 din Codul de procedura fiscala, potrivit caruia drepturile procedurale trebuie exercitate cu bună credință *in scopul realizarii cerintelor legii*, nu se poate reține vreo vătămare produsă contestatarului prin neadmiterea unor *diferente tehnologice* atat timp cat nu este un producator care sa beneficieze de astfel de *diferente tehnologice* iar sarcina stabilirii perisabilitatilor anuale ii revenea si trebuia indeplinita cu ocazia inventarierii pe anul 2013, potrivit si HG 831/2004 pentru aprobarea Normelor privind limitele admisibile de perisabilitate la mărfuri în procesul de comercializare.

În speta sunt aplicabile si prevederile art. 213 alin (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile pct. 11.1. lit. a) din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură

fiscală, aprobate prin Ordinul Presedintelui ANAF nr. 2906/2014, potrivit carora contestatia poate fi respinsa ca neintemeiata in conditiile in care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat.

Prin urmare, în baza celor reținute și având în vedere că contestatarul, deși contestă cuantumul taxei stabilite prin decizia atacata, nu aduce motivații bazate pe dovezi și argumente privind starea de fapt și de drept prin care să combată cuantumul sumelor stabilite de organul fiscal și din care să rezulte o situație diferită față de cea constatată de acestea, organul de soluționare a contestației neputându-se substitui contestatarului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a formulat cererea, conform prevederilor pct. 11.1 lit. a) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se va respinge ca neintemeiata contestația formulată, pentru suma de X lei reprezentand TVA stabilită suplimentar.

3. Cu privire la accesorii în suma de X lei aferente TVA suplimentara ramasa de plata

Cauza supusa solutionarii este daca societatea datoreaza accesoriile aferente TVA stabilita suplimentar in conditiile in care nu se contesta modul de calcul si stabilire a acestora iar contestatia se respinge in privinta TVA stabilita suplimentar.

In fapt, prin decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-B XX/2015, pentru TVA stabilita suplimentar si ramasa de plata in suma de X lei, organele de inspectie fiscala au stabilit accesorii in suma de X lei, calculate pentru perioada 26.11.2013 - 31.01.2015.

In drept, sunt incidente prevederile art. 119 alin. (1) și alin. (2), art. 120 și art. 120¹ din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare care prevăd:

„Art. 119 Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

(2) Nu se datorează dobânzi și penalități de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligații fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum și sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor și sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei. [...].”

„Art. 120 – (1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.”

„Art. 120¹ Penalități de întârziere

(1) Penalitățile de întârziere reprezintă sancțiunea pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv. Dispozițiile art. 120 alin. (2)-(6) sunt aplicabile în mod corespunzător.”

În consecință, dobânzile și penalitățile de întârziere se calculează pentru neachitarea la scadență a obligațiilor bugetare, scadenta fiind data la care exista

obligatia de plata. Contestatara nu formuleaza motive privind modul de calcul al accesoriilor, motivand doar contestarea debitului principal, respectiv TVA ramasa de plata ce a generat calculul accesoriilor. Cum contestatia impotriva debitului principal generator de accesorii se respinge ca neintemeiata se va respinge si contestatia impotriva accesoriilor calculate si stabilite in suma de X lei, facandu-se aplicarea regulii *accesoriul urmeaza principalului*.

Pentru considerentele aratate si in temeiul art. 147¹, art.148 alin. (1), lit. c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare si pct. 48 alin. (2) de aplicare din Normele metodologice aprobate prin HG nr. 44/2004 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare; pct. 48 alin. (2), pct. 53 alin. (6) lit. d) de aplicare a Titlului VI din Codul fiscal din Normele metodologice aprobate prin HG nr. 44/2004: art. 119 alin. (1) și alin. (2), art. 120 și art. 120¹, art. 213 si art. 216 alin.(1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata cu modificarile si completarile ulterioare si ale pct. 11.1 din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Ordinul Presedintelui ANAF nr. 2906/2014:

DECIDE

Respinge ca neintemeiata contestatia formulata de XXX, înregistrată în Romania în scopuri de TVA, având CIF ROXXxxx, impotriva deciziei de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala pentru persoane juridice nr. F-B XX/2015, emisa de DGRFPB- Serviciul Inspectie Fiscala - Reprezentante Straine si Nerezidenti, prin care s-a stabilit TVA suplimentara în suma de X lei și accesorii aferente în suma de X lei .

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata in termen de 6 luni de la data comunicarii la Tribunalul Bucuresti.

Director General